

Phần 3

Chương 9

Bởi vì sắp thi, các nữ sinh đa số đều thuộc hàng nghiêm túc, cho nên phía trong hành lang tắt đèn là địa bàn học tập, kẻ đứng người ngồi, kẻ yên lặng nhâm bài, người vò đầu bứt tai, còn có cả uể oải, các loại dáng vẻ khác nhau, như một bức tranh “Treo đèn chiến đấu ở hành lang” vậy.

Thành Hạ thức đêm kém, cộng thêm bình thường cũng khá nỗ lực, lúc này cũng không cần thức đêm, tắt đèn ngủ, người có thói quen tốt giống như cô chính là Phương Ngu.

Lúc này, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược phải cật lực học, phòng ngủ cũng mới vừa tắt đèn, Thành Hạ mò mẫm lên giường, chợt giường đối diện có ánh sáng chiếu lên bậc thang, thì ra Phương Ngu còn chưa ngủ.

“Còn chưa ngủ à?” Thành Hạ bò vào chăn, chân lạnh cóng.

“Ngủ rồi, dậy đi vệ sinh.” Phương Ngu cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

Thành Hạ nằm trong chăn ôm túi chườm nóng rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Mơ hồ nghe cửa mở, còn có tiếng để cái ghế, ánh sáng ngoài hành lang cũng chiếu vào, có lẽ là Lâm Lâm đi vào, đúng lúc Thành Hạ muốn đi toilet liền ngồi dậy: “Đừng đóng cửa!”

“Aaaaaaaa.” Chu Nhược Nhược hét lên một cái: “Thành Hạ, cậu làm tớ sợ muốn chết.”

“Thật xin lỗi, không cố ý.” Thành Hạ vội bò đi xuống lê dép ra toilet, mấy người chiếm đóng hành lang giờ phút này căn bản cũng thu quân về, mơ mơ màng màng đi vào toilet tiện tay kéo một cánh cửa khép hờ ra, đi vào.

Thuận tiện còn nhắm mắt lại, chợt cánh cửa trước mắt nhanh như chớp biến mất, thay vào đó là một mảng trống sáng choang, còn mơ hồ phấp phới... Nhìn lên trên, hai gương mặt đen kịt ở hai bên.

Hai giây sau.

“Aaaa...”

“Aaaaaaaa...”

“Oạp...” Hình như là tiếng giẫm vào trong nước.

“Thật xin lỗi, cô bạn, thật xin lỗi, tớ không ngờ bên trong có người, thật xin lỗi.” Cô gái mặc áo ngủ trắng vội vàng nói, lôi Thành Hạ ra ngoài.

Dép vải dưới chân bị thấm ướt, theo bản năng Thành Hạ liền nhấc chân lên.

“Cũng may, buổi tối tớ chỉ uống nước.” Thành Hạ nói. Nếu nói ăn nhiều cơm... chắc nôn ra rồi.

“Xấu hổ quá, bạn, tớ thật sự không nhìn thấy, dép tớ sẽ đền cho bạn một đôi mới, thật sự xin lỗi nha.” Nữ sinh có khuôn mặt xinh đẹp cũng đỏ lên.

“Không việc gì, ngoài ý muốn thôi.” Nghĩ tới lòng bàn chân dẫm lên chút chất lỏng hóa học Thành Hạ rất không thoải mái, ném thẳng đôi dép vào trong thùng rác, rồi dùng nước lạnh như băng xối sạch chân mới tung tăng chạy về phòng.

Nữ sinh áo trắng sững sốt nhìn quên cả việc đuổi theo xem Thành Hạ ở phòng nào.

Đội khi cô ấy lấy lại tinh thần dọn dẹp xong đi ra khỏi toilet chỉ nghe phòng tắm bên cạnh có tiếng nước chảy rào rào, nghiêng đầu nhìn thấy cô bạn hồi nãy đang ra sức chà chân, trên chân đi một đôi dép mùa hè.

“Bạn...”

“Không việc gì, không còn sớm nữa, về ngủ đi! Ngủ ngon nha!” Thành Hạ lại lê dép chạy.

Nằm ở trong chăn, mang túi chườm nóng đặt ở lòng bàn chân cho ấm áp, xả hai lần nước lạnh đã sắp tê cóng rồi.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, ba người phát hiện Thành Hạ đã đổi dép rồi, bởi vì đôi dép cũ của Thành Hạ vốn là đôi dép to vừa dày vừa nặng rất dễ thấy, hỏi cô sao vậy, Thành Hạ nói ném đi rồi, cũng không giải thích gì.

Nhưng đến tối thì chân tướng rõ ràng.

Lúc Thành Hạ rửa mặt về, đang vừa ngâm chân nước nóng vừa đọc sách ngon lành thì có người gõ cửa, một khuôn mặt xinh đẹp từ từ ngó vào, sau khi nhìn thấy Thành Hạ liền cười và đi vào giơ lên cái túi ny lon lớn.

“Chào bạn, thật ngại quá, đây là đôi dép mới, cùng một kiểu dáng, nhưng màu sắc thì nhạt hơn một chút.” Nữ sinh vừa nói vừa lấy ra đôi dép to, so với đôi dép của cô thì đúng là nhạt màu hơn.

“Cậu khách sáo quá, không phải chuyện gì to tát cả.” Thành Hạ nói, cô suy nghĩ chỉ cần đổi phỏ với hai ngày thi xong ở trường, khi về cũng không cần dép lông nữa, mùa đông tới thì mua đôi kiểu mới.

Nữ sinh lại nói vài câu khách sáo rồi mới đi, bạn ấy vừa đi thì Thành Hạ đã bị bức cung, để cô khai báo xem có gì mờ ám, có phải một nam sinh đưa cho cô vật đính ước hay không, Thành Hạ sẽ không muốn kể ra cảm xúc buồn nôn của cô.

Sau khi khai báo toàn bộ chi tiết, Phương Ngu bung chậu đi nói là đi rửa mặt, Lâm Lâm nói là đi đun nước nóng, họ đều đi ra ngoài, Chu Nhược Nhược

nói một câu: “Cậu nói xem mới vừa rồi sao tớ lại là người chăm chỉ như vậy đây? Nếu như chưa giặt tất, thì có cơ hội trốn ra phòng tắm để cười rồi.”

Bởi vì Lâm Lâm đi ra ngoài cho nên Thành Hạ biết chuyện này sẽ lan truyền rất nhanh tới nhóm nữ sinh ngành kiến trúc, tiếp theo thì không dám tưởng tượng, vậy chỉ có thể cầu nguyện cho mọi người trí nhớ kém, bệnh hay quên thì hơn.

Tự nhiên buồn bực, muốn gửi tin nhắn cho Lâm Phóng nói chuyện dông dài, Lâm Phóng nói cô hoang phí, giặt sạch là có thể đi được. Thành Hạ nói lát nữa ra nhặt về, gửi chuyển phát nhanh 400km về thưởng cho anh, Lâm Phóng nói là được rồi, dù sao cũng có đôi mới rồi.

Kết thúc kỳ thi, Thành Hạ mua vé xe ngày một, dự định đi máy bay, nhưng tiền này tiết kiệm được cô sẽ dùng vào việc khác. Buổi chiều, Lâm Lâm liền xách túi về nhà, Phương Ngu và Chu Nhược Nhược ngày hôm sau cũng về, chỉ còn một mình Thành Hạ ở phòng, thông thả thu xếp đồ đạc rồi quét dọn vệ sinh, vừa quơ cây chổi quét rác vừa ngân nga theo điệu nhạc: “Cho dù tương lai em đi mệnh mông phía trước, may nhờ còn có anh ở bên cạnh em, đã trông mong từ lâu hôm nay cũng tới, chịu đựng thật lâu cuối cùng cũng qua...”

“Xem ra làm bài không tệ lắm nhì.” Có người nói.

“Tạm được, khẳng định không cần thi lại, nhưng cách học bỗng hơi xa chút.” Thành Hạ nói, nói xong ý thức được, âm thanh này không phải là giống..., nhìn về phía cửa, cây chổi quơ múa trên không trung: “Học trưởng Hành lý! À, thầy Giang.”

Xin hỏi tại sao thầy lại xuất hiện ở đây?

“Không cần khách sáo thế, gọi thầy có vẻ già quá, gọi là Học trưởng thôi.” Giang Nam Đồng nói.

Lúc này Thành Hạ đang mặc bộ đồ ngủ màu xanh nhạt bằng vải thô in đầy chó SNOOPY, chân đi đôi dép lông to màu nâu nhạt, trong tay quơ cây chổi, nhìn thế nào cũng thấy giống như Tiểu Hầu Tử nhân cơ hội mẹ vắng nhà đại náo Thiên Cung vậy.

“Học trưởng, anh tìm người à?” Thành Hạ hỏi. Hoàn toàn không nhớ ra mình đang mặc cái gì, chỉ tự nhiên buông cây chổi xuống.

“Kiểm tra trước khi nghỉ theo quy định thôi, họ cũng về rồi hả?”

“Vâng, về hết rồi.” Thành Hạ đáp.

“Em chừng nào mới về?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Ngày mai. Học trưởng, anh phải thi à?” Thành Hạ hỏi.

“Ừ, sắp rồi. Thành Hạ, trước khi đi khóa kỹ cửa sổ nhé, đi đường cẩn thận, lên đường bình an.” Giang Nam Đồng nói, tiếp tục đi tuần tra các phòng khác, trong hành lang truyền đến tiếng chào hỏi của anh và nữ sinh ở phòng khác.

Tiếng của Học trưởng hành lý đúng là điềm đạm, khiêm tốn.

Quét dọn xong, xách cây lau nhà lên mang ra phòng tắm chuẩn bị chà, đến cửa phòng tắm Thành Hạ ngó đầu vào xem xét, muốn đi không đi được, bên trong có một nữ sinh có vẻ như mười năm không gặp gọi cô: “Thành Hạ, nghe nói cậu bị rơi vào bồn cầu hả?”

Vì sao nghe sai đồn bậy thế chứ? Đây chính là lan truyền mấy ngày nay, tới giờ đã biến thành như vậy đây.

“Không phải là rơi vào, mà chỉ té xuống một phần, một phần nhỏ thôi.” Thành Hạ nói, chà rửa cây lau nhà.

“Đó đúng là buổi tối rung động lòng người ha, ban đêm yên tĩnh, gió bắc gào rít ngoài cửa sổ...” Một nữ sinh đang miêu tả tỉ mỉ.

“Vậy rốt cuộc là yên tĩnh hay là gào rít đây?” Thành Hạ ngắt lời.

“Yên tĩnh, lặng yên không một tiếng động mới có thể nghe tiếng gió bắc ngoài cửa sổ gào rít chứ. Kết quả là...” Một nữ sinh ngẩng đầu nhìn cô: “Cả tập thể bị thức giấc từ trong mộng đẹp, tiếng kêu thảm thiết và tiếng gió bắc gào rít thảm thiết hợp lại lại càng tăng thêm sức mạnh, đủ để lớn vồn bên tai ba ngày không dứt.”

“Sau này, nếu nghe nói Liêu Trai tuyển diễn viên, cậu nhớ đừng quên nhắc nhờ tớ ghi danh nhé!” Thành Hạ giặt xong cây lau nhà, giữ bông lau nhà xuống, lạch cạch xách ra khỏi phòng tắm, phòng tắm đối diện hơi xéo với cửa phòng ngủ, Giang Nam Đồng đang “Tuần tra”, nhìn cô một cái, cười. Thành Hạ cảm thấy nếu cô không trốn nhanh có lẽ anh sẽ từ mím cười sẽ phải biến thành cười to mất.

Chưa bước vào phòng ngủ đã nghe chuông điện thoại đang vang lên không ngừng, cho là mẹ hoặc Lâm Phóng, nhưng nhìn thì lại là Tiểu ‘đẹp trai’.

“Làm gì vậy? Nghe thấy sột soạt thế.” Đầu điện thoại bên kia hỏi.

“Làm việc, dọn dẹp. Có chuyện gì không ông Tiểu?” Thành Hạ hỏi.

“Tớ đang nhàn rồi, này nhóc, cậu chưa về nhà chứ?” Tiểu Thanh hỏi.

“Chưa đâu, ngày mai. Tớ nói cậu này, rảnh rồi cậu đi ngủ một giấc đi, đừng làm phiền tớ, đang bận đây, không có việc gì thì cúp máy à...” Thành Hạ còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

“Có chuyện đấy! Xin bữa cơm đi.” Tiểu Thanh giọng điệu đáng thương.

“You must be kidding.” Thành Hạ nói, người cà thẻ mà lại không có cơm ăn... Nói đùa sao.

Tiểu Thanh nói: “I am not kidding, I’m Qing Xiao.”

Thành Hạ sững sốt một chút, đợi phản ứng kịp chỉ cảm thấy sau lưng đầy mồ hôi, cô chột hiệu tại sao lúc thi Anh ngữ Tiểu Thanh lại ngáy o o - ai bảo bài thi này thường gặp quá nhiều ở cấp hai, cấp ba chứ.

“Mười hai giờ, gặp ở lầu một căng tin Bắc Uyển, bye!” Thành Hạ bắn liên hồi như nói xong là cúp điện thoại ngay.

Nếu không cúp cô sẽ không nhịn được cười!

Có lẽ, có thể khẳng định một điều là hồi trung học lực học của Tiểu Thanh nhất định không tệ.

Chương 10

Giết xong định xách cây lau nhà đi phơi, nhưng nghĩ đến Giang Nam Đồng vẫn còn tuần tra đầu đó, ngộ nhờ lại bị cái giọng oang oang nào truyền đi phiên bản “Roi bồn cầu” khác nên thôi vậy, quay lại đã, hướng chi cũng sắp mười hai giờ rồi.

Vội vàng thay đồ, cầm phiếu ăn chạy xuống nhà ăn, xa xa đã nhìn thấy Tiểu Thanh tay dứt túi quần nhìn về phía phòng của họ, thấy cô, lập tức nở nụ cười vô cùng nịnh nọt, giống như chó con đói bụng hai ngày nhìn thấy xương vậy.

“Aizz, chim vì ăn mà chết.” Thành Hạ nói thầm, liếc xéo Tiểu Thanh: “Sao, Tiểu đại gia mà đến tiền ăn cơm cũng không có sao?”

“Một câu khó nói hết.” Tiểu Thanh cố ý than thở.

Tiểu Thanh bung khay giả bộ đáng thương đi theo phía sau Thành Hạ, Thành Hạ mua ba suất đồ xào, cậu ta không thể không thương, xung phong nhận việc cầm khay đi mua cơm.

Ngồi chỗ chờ, mắt lại nhìn thấy trên khay người quay lại còn có một chai bia nữa.

“Tiểu đại gia, ăn đồ ăn lại còn uống bia, thật biết hưởng thụ à nha?” Thành Hạ cười.

“Không uống một chút thật có lỗi với cậu vì đã mua ba suất đồ xào này.” Tiểu Thanh cũng cười.

“Cậu uống vào mới có lỗi với tiền của chị đây đấy!” Thành Hạ cụp mi mắt xuống. Ôi, nếu là ở nhà thì tốt, có thể cùng Lâm Phóng đi ra ngoài uống rượu, ở trường, cô thường là người... “không uống được rượu”.

“Hẹp hòi thế? Cậu đừng thấy Tiểu đại gia tở hôm nay nghèo túng, lấy năng lực của Tiểu đại gia tở muốn phát tài khó khăn sao? Chỉ tốn mười mấy ngàn của cậu mua chai bia thôi, chờ ngày Tiểu đại gia tở phát đạt đừng nói một chai, chuẩn bị cho cậu cả hầm rượu cũng được nữa.” Tiểu Thanh nói xong, ực mạnh ngậm bia.

“Vậy thì không trông cậy gì được rồi, đợi khi Tiểu đại gia ngài phát đạt, hay là đưa đủ tiền cơm trước rồi hãy nói.” Thành Hạ nói.

Đang ăn com Thành Hạ chợt nhớ tới: “Này, Tiểu Thanh, khi nào cậu về?”

“Nói chuyện này, Tiểu Hạ...” Thân thể Tiểu Thanh xoay về phía trước, Thành Hạ đành lùi về sau dựa sát vào thành ghế.

“Bộ dạng này! Muốn vay tiền sao.” Thành Hạ nói.

“Ai nói với cậu là muốn vay tiền? Tiểu Hạ, tớ nói là có thể cho xin bữa com tối nữa không? Ngày mai tớ mới về nhà.” Tiểu Thanh nói.

“Không nói sớm, làm tớ lo lắng! Đang ngon miệng thiếu chút nữa bị dọa ròi.” Thành Hạ tiếp tục vui đầu ăn com.

Sau gáy như bị đập một quyền: “Keo Kiệt là thần tượng của cậu sao. Cậu nói xem, thời gian cậu lẩn lộn với Tiểu đại gia tớ cũng không ngắn, sao lại không học được coi tiền bạc như cặn bã đây?”

“Đừng nói miệng, đối với loại người như cậu, không có đồng nào mà nói lời này nghe quá AQ.” Thành Hạ nói.

Cuối cùng cũng ăn xong bữa, Tiểu Thanh hỏi cô lúc nào thì về, Thành Hạ bảo trưa ngày mai, Tiểu Thanh liền cười: “Ha ha, vậy sáng mai cũng có đồ ăn ròi, định nhịn đói về nhà ròi tính.”

“Nếu hôm nay tớ về thì cậu định làm thế nào?” Thành Hạ hỏi.

“Vậy thì ngủ thẳng tới ngày mai, nếu đói quá chịu không được thì chạy đến các phòng khác xin com, xin không được thì tớ đành uống nước cho no bụng vậy.” Tiểu Thanh nói, như có chuyện riêng: “Ê nhóc, lát nữa cậu làm gì?”

“Đi dạo phố.” Mua quà cho Lâm Phóng.

“Vừa hay tớ cũng không có việc gì, tớ đưa cậu đi. Coi như là báo đáp cậu mời tớ ăn com.” Tiểu Thanh nói.

Thành Hạ suy nghĩ một chút, cũng được, mua quà cho Lâm Phóng có một bạn nam ở bên cạnh cho ý kiến cũng không tồi.

Siêu thị không xa lắm, đi bộ khoảng 20 phút, vừa ra khỏi cổng trường Tiểu Thanh rất tự nhiên đưa cánh tay lên, một chiếc xe taxi đi tới dừng ngay trước mặt họ. Thành Hạ vội vàng níu cánh tay Tiểu Thanh lại, thuận thế giơ tay khác lên nhìn về phía đường bên kia kêu: “Dì ơi, dì đi thông thả nha!”

Tài xế xe taxi rất bất mãn lườm họ một cái, xẹt khói về phía sau chạy thẳng.

Tiểu Thanh nghiêng đầu: “Chiêu này học được ở đâu vậy? Phản ứng rất nhanh nha?”

“Lại giơ cánh tay lên nữa có thể hiểu rõ, com tối đấy nha!” Thành Hạ nói.

Trên đường đi, Tiểu Thanh hỏi cô chiêu vừa rồi học của ai, Thành Hạ nói nghe được từ chuyện tiểu lâm, ban đầu cho là chuyện tiểu lâm thôi, ai biết đưng phải Tiểu đại gia như vậy nên cô có cơ hội để diễn tập ròi.

Đến siêu thị, đi thẳng lên lầu năm, ở đó có model xe điều khiển từ xa, Lâm Phóng vẫn luôn thích đồ chơi này. Nhân viên bán hàng rất nhiệt tình, có lẽ không rõ ràng tình hình lắm, vẫn lôi kéo Lâm Phóng giới thiệu đi giới thiệu lại, hơn nữa còn chuyên chọn loại đắt tiền giới thiệu, Thành Hạ đứng ở một bên nhìn sang trong lòng suy nghĩ, nếu như anh chàng bán hàng này biết Tiểu đại gia com tôi cũng muốn ăn chực thì có thể đuổi cậu ấy đi ra ngoài không.

Tiểu Thanh nghe giới thiệu, thỉnh thoảng nói nhân viên bán hàng đưa kiểu dáng cậu ấy thích cho cậu ta chơi thử, chơi rất là vui vẻ.

Thành Hạ ưng ý một cái giá tiền 1,5 triệu, nói nhân viên bán hàng lấy xuống cho cô thử, bình thường về nhà chơi mấy cái mô hình của Lâm Phóng vì vậy rất thuận tay, so với Tiểu Thanh đi khắp nơi mấp mô tốt hơn nhiều.

“Oa, cậu còn có thể lộn nhào cơ đấy.” Tiểu Thanh nhìn Thành Hạ chơi.

“Tớ cũng lăn lộn mà.” Thành Hạ cười nói.

Thử hồi lâu, mang mấy cái ngang giá ra thử một lượt, vẫn cảm thấy chiếc xe điều khiển từ xa màu đỏ Yokomo ưng nhất, giá tiền mặc dù hơi cao hơn dự tính, nhưng vẫn cắn răng mua, cho tới bây giờ Lâm Phóng mua đồ cho cô cũng không tiếc tiền, cô làm em cũng không nên keo kiệt nhỏ nhen quá.

Thành Hạ cầm hóa đơn đi thanh toán, để cho Tiểu Thanh chơi thử một chút, nhân viên bán hàng ở bên hâm mộ nói với Tiểu Thanh: “Bạn gái cậu thật tốt, còn chủ động mua cho cậu, bình thường đến chỗ này của bọn tôi đều là bạn gái ngăn không để cho mua.”

Tiểu Thanh cười cười: “Mua cũng là cô ấy chơi, chơi chán mới đến lượt tôi.”

Trong lòng âm thầm suy nghĩ, cô bé này nhất định là mua cho bạn trai cô, không nhìn ra, bình thường đối với cậu thì cô thật hung dữ nhưng đối với bạn trai mình cô lại thân thiết như thế.

Nghĩ lại, bạn trai của cô, cậu đã từng “nhìn thoáng qua”, vừa cao to vừa đẹp trai, cô đối với anh ta một lòng một dạ thì cũng dễ hiểu thôi.

Thành Hạ thanh toán tiền xong, kiểm tra kỹ một lượt đồ chơi mới để cho gói lại, Tiểu Thanh chẳng cần biết tận ra sao, thuận tay xách đi, đồ chơi cũng không nhẹ.

“Mua cho bạn trai cậu à?” Ra khỏi siêu thị, trên đường trở về Tiểu Thanh nhàn rỗi không có chuyện gì hỏi mò.

...

“Đúng vậy.” Thành Hạ trả lời, thiếu chút nữa theo bản năng phản bác.

“Rất hào phóng.” Tiểu Thanh nói.

“Cái đó đúng.” Thành Hạ đáp.

“Sao không thấy cậu hào phóng với tớ như vậy?” Tiểu Thanh nói.

“Cậu cũng không phải là bạn trai tớ.” Thành Hạ nói.

“Chúng ta không phải là bạn thân sao?” Tiểu Thanh liếc mắt.

“Bạn thân là dùng để giúp bạn không tiếc cả mạng sống, cảm ơn!” Thành Hạ nói.

Còn chưa tới giờ cơm tối, Tiểu Thanh đã gửi tin nhắn nói cậu đói. Kết quả là khi họ đi đến nhà ăn thì đồ ăn còn chưa mang lên. Đang ăn, Tiểu Thanh nói lát nữa ăn xong thì ngồi ở nhà ăn luôn, nếu không lại phải mất công đi ăn khuya lần nữa.

“Ồ, ăn khuya á? Có cần lát nữa sau khi ăn xong, ‘tạ hạ’ mua cho ‘ngài’ phần ăn khuya không vậy?” Thành Hạ hỏi.

“Được rồi, chẳng qua tớ không quá thích ăn đồ ngọt, mua cho tớ chút trái cây là được.” Tiểu Thanh nói.

“Tiểu Thanh, Thành Hạ!” Có người gọi hai người họ, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là đồng chí Quân sinh.

“Thầy Giang cũng tới ăn cơm à?” Thành Hạ hỏi.

“À? Ha ha, cũng không muốn ăn, nhưng lại quá đói.” Giang Nam Đồng nói.

Ôi, thật ra thì ý của cô không phải là việc có ăn cơm hay không, mà là ăn ở nhà ăn kiểu này đồ ăn rất khó ăn.

Giang Nam Đồng thuận nước đẩy thuyền, ngồi chung bàn ăn với họ, tán gẫu mấy câu ăn xong rồi cũng giải tán.

Sáng sớm hôm sau, lại “bỏ thí” cho Tiểu Thanh bữa sáng, xong xuôi, Thành Hạ trở về phòng, ngủ luôn tới 10 giờ mới dậy, xách hành lý đi về, cô nói với Lâm Phóng là 11 giờ tối mai thì về đến thành phố H, đến lúc đó cho anh một niềm vui bất ngờ.

Xe lửa lắc lư, Thành Hạ nằm ở giường ngủ không biết trời đất gì, Lâm Phóng nhắn tin cho cô cô cũng không muốn nhắn lại, cuối cùng thì 5 giờ chiều hôm sau cũng tới, gió lạnh thấu xương, Thành Hạ vội vàng bắt xe về nhà.

Đến nhà, bấm chuông cửa nhưng cũng không ai trả lời, nhìn đồng hồ đã hơn sáu giờ rồi, chẳng lẽ chưa về sao?

Đứng đợi một lát, tuy đã mặc áo lông nhưng trời quá lạnh, Thành Hạ thì quá cóng, gọi điện thoại cho Lâm Phóng cũng không thấy nghe, bất đắc dĩ, gọi cho ba cô cũng không thấy nghe, lập tức Thành Hạ hơi lo sợ.

Suy nghĩ một chút, Thành Hạ lại kéo hành lý bắt xe đi tìm Lâm Phóng, có lẽ bây giờ anh đang đi thực tập với thầy ở khoa ngoại, cô đi tìm anh thì tốt hơn.

Kéo valy hành lý vào bệnh viện, phát hiện có chút bất thường, tiếng hét chói tai của mấy chiếc đèn xe cấp cứu đang chớp lóe làm cho người ta vô cùng lo sợ, một nhóm áo blouse trắng đi qua đi lại, âm thanh lẫn lộn “Tránh ra tránh ra,

nhanh lên một chút! Chuẩn bị cấp cứu!”... Tiếng la, có thể thấy được người bị thương được khiêng đi, máu thịt be bét.

Thành Hạ có thể biết vì sao họ đều không nghe điện thoại, lúc này bác sĩ khoa ngoại có lẽ cuống quýt lên rồi.

Tìm một chỗ yên ổn ngồi xuống, trước tiên, Thành Hạ gửi tin nhắn cho Lâm Phóng và ba, hi vọng lát nữa họ có thể nhìn thấy.

Chờ hoài, chờ mãi, điện thoại vẫn không động tĩnh gì. Tay Thành Hạ vịn valy hành lý ngủ gật, điện thoại chợt kêu lên, vào lúc này Thành Hạ cảm thấy chỉ có thể là Lâm Phóng thôi, cộng thêm đang buồn ngủ cho nên bấm luôn nút nghe, nói: “Lâm Phóng, anh hết bận rồi hả? Em đang ở bệnh viện...”

“Này nhóc, cậu làm sao lại nhập viện thế?” Thì ra là Tiểu Thanh.

“Hả? Ai nói tớ nhập viện? Sao tớ không biết?” Thành Hạ lên tinh thần một chút: “Tiểu ‘đẹp trai’, cậu có chuyện gì?”

“Không có việc gì, tại vì ăn chùa của cậu mấy bữa cơm thật ngại, nên vội vàng gọi điện thoại hỏi thăm, nhưng sao muộn thế này cậu còn ở bệnh viện làm gì đó?” Tiểu Thanh hỏi.

“Chờ người, tớ...” Lời nói của Thành Hạ bị một tiếng “Hạ Hạ” cắt ngang, Lâm Phóng mặc áo blouse như gió bay tới, Thành Hạ vội nói với Tiểu Thanh người cô chờ đã đến rồi, cô cúp trước, hôm nào liên lạc lại.

“Hạ Hạ, em chờ lâu rồi hả?” Lâm Phóng vừa nói vừa nhìn đồng hồ, mười hai rưỡi: “Đột nhiên xảy ra tai nạn xe liên hoàn, tới giờ vẫn bận, Hạ Hạ, em ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn, không đói bụng, chỉ buồn ngủ thôi, đưa chìa khóa cho em tự em về nhà, anh và cha giúp xong về nhà sớm, em nấu cơm cho hai người.” Thành Hạ nói. Cũng không quá đói, giờ lại thấy áo blouse của Lâm Phóng không cần thận dính vết máu cũng đủ ngán rồi.

“Đến phòng nghỉ ngủ đi, trẻ thế này em về một mình anh không yên tâm.” Lâm Phóng kéo cô đến phòng nghỉ của bác sĩ, bên trong có giường, có điều Thành Hạ vẫn luôn ác cảm với bệnh viện cho nên thà ngồi chơi còn hơn.

Lâm Phóng đang bận rộn, Thành Hạ đã gà gật được một lúc nên không buồn ngủ nữa, may mà cô còn mang theo MP3 và tiểu thuyết, nếu không không biết làm gì cả.

Tiểu thuyết là một quyển về chuyện ma bệnh viện, Thành Hạ đọc một lúc chỉ cảm thấy sau lưng gió mát thốc lên, xem ra ở bệnh viện mà đọc loại truyện này quả nhiên ‘tức cảnh sinh tình’ thật.

Thấy trên đường còn có một bác sĩ chạy qua nên sợ hết hồn, cơn buồn ngủ biến mất, trơ mắt chờ trời sáng. Trời đã sáng, Lâm Phóng vẫn không được nghỉ

ngôi, chỉ chạy tới đưa chìa khóa cho Thành Hạ để cho cô một mình về nhà trước, nghỉ ngơi cho khỏe.

Chương 11

Về nhà nhưng cũng không ngủ, Thành Hạ nấu cháo gà cho ba người, đợi cha và Lâm Phóng về hâm nóng lên là có thể ăn. Ăn no lúc này mới buồn ngủ, lên giường đi ngủ vậy. Tỉnh dậy đã hai giờ chiều rồi, trong phòng vẫn yên tĩnh không có một tiếng động, nhưng Thành Hạ cũng quen rồi, từ nhỏ đến lớn mẹ cô thường không ở nhà.

Tới phòng của Lâm Phóng lên mạng, đang nói chuyện vui vẻ với mấy người bạn cũ trên QQ thì chân dung Tiểu Thanh xuất hiện.

“Sao cậu lại đến thành phố H? Không phải nhà cậu ở Trùng Khánh sao?” Kèm theo là khuôn mặt với đầy dấu hỏi chấm ở trên đầu.

“Bà nội tớ nhà ở đây.” Thành Hạ trả lời. Đồ đàn, chẳng lẽ lại không biết nói kiểu quê quán thế này sao?

“Thành phố H lạnh lắm phải không?” Tiểu Thanh hỏi.

Thành Hạ chẳng muốn trả lời cậu ta vấn đề này.

“Tương đối lạnh, máy tính của tớ còn phải sưởi trên bếp than mới được đây.” Thành Hạ nói bậy bạ.

“Cậu đừng bậy bạ! Lúc này sao lại làm ỏ ở nhà vậy, không phải anh em em với bạn sao?” Tiểu Thanh hỏi.

“A, tớ đang ở nhà anh ấy, anh ấy đi gọt táo cho tớ.” Thành Hạ trả lời, gửi đi hình ảnh một quả táo.

Tiểu Thanh gửi lại một hình chim cánh cụt lặn lộn cười: “Chính mình cũng là quả táo... Cùng một cội sinh ra giống nhau thôi!”

Thành Hạ khẳng định, Tiểu đại gia chắc là rảnh rỗi quá đây mà.

Chuông cửa vang lên, có lẽ là Lâm Phóng về, Thành Hạ vội vàng tạm biệt với Tiểu Thanh nói gặp lại rồi logout.

Là Lâm Phóng, mang theo một luồng khí lạnh vào nhà: “Hạ Hạ, ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, em nấu cháo gà, có gì không, anh ăn chưa? Ba đâu?” Thành Hạ vừa nói vừa giúp anh treo quần áo lên.

“Có ca phẫu thuật, Hạ Hạ, múc cho anh tô cháo đi, anh đi tắm!” Lâm Phóng đi vào phòng lấy quần áo.

Ngồi ở cạnh bàn ăn nhìn Lâm Phóng ăn như hổ đói, Thành Hạ cầm một quả táo cắn, cô thích ăn nhất loại táo to, màu xanh lá cây trơn bóng này, trên thị

trường tuy hiếm, nhưng mỗi lần về Lâm Phóng luôn có thể kiếm cho cô một thùng, ăn thoải mái.

“Lại không gọt vỏ.” Lâm Phóng nói.

“Anh không biết, dinh dưỡng của quả táo này đều ở vỏ đấy.” Thành Hạ nói, cô ghét gọt vỏ quả táo, cảm giác không có thẩm mỹ.

“VẬY em ăn dinh dưỡng đi, đưa phần còn lại cho anh.” Lâm Phóng nói.

“Đợi lát nữa, em đưa tinh chất quả táo cho anh ăn.” Thành Hạ cười: “Lâm Phóng, buổi chiều anh còn phải đến bệnh viện sao? Khi nào ba mới về?”

“Buổi chiều không đi, buổi tối trực đêm, khoảng tối ba mới về.” Lâm Phóng ăn xong rồi Thành Hạ ném cho anh một cái quả táo: “Anh ngủ một chút, Hạ Hạ, em chơi một mình nhé.”

“Anh ngủ đi, em đi siêu thị mua đồ.” Thành Hạ nói, dọn dẹp bát đĩa xong quay lên phòng khách đã thấy Lâm Phóng đã ngủ thiếp đi rồi, cô vừa định đi lấy quà đưa cho Lâm Phóng, nhưng thôi, từ từ rồi đưa.

Chạy về phòng, lấy xe đưa điều khiển từ xa đặt trên khay trà, Thành Hạ dọn dẹp một chút rồi đi.

Siêu thị không xa lắm, người cũng không nhiều lắm, tha hồ trái chọn phải nhìn, chẳng mấy chốc xe đẩy đã đầy, giơ lên bốn túi mua hàng lớn, đi xuống lầu dưới Thành Hạ cảm thấy cánh tay nhức mỏi đau đớn, mắng mình đi ra ngoài mà không suy nghĩ, không có Lâm Phóng xách đồ, không phải cô tự mình gánh hết sao?

Thật vất vả cũng về đến nhà, Lâm Phóng còn ngủ, Thành Hạ nhẹ nhàng, rón rén mang tất cả đồ mua được sắp xếp gọn gàng, sau đó đóng cửa phòng bếp chuẩn bị cơm tối, Lâm Phóng thích ăn thịt gà, lấy chút gà hầm cách thủy với nấm, xào rau nấu canh là xong.

Đang rửa rau cải, nghe tiếng Lâm Phóng gọi cô ở trong phòng khách, mở cửa thì thấy anh đang mở hộp quà xe điều khiển từ xa: “Hạ Hạ, em mua à?”

“Không phải là em mua chẳng lẽ là tiên nữ đưa cho anh sao?” Thành Hạ đi ra, còn đeo tạp dề: “Cái này là mới ra đấy, vẫn quy tắc cũ, cho em chơi trước, em chơi chán rồi thì anh chơi.”

“Tiền ở đâu ra mà mua?” Lâm Phóng hỏi.

“Cướp. Nhanh đi rửa mặt cho tỉnh rồi ăn cơm.” Thành Hạ nói.

Sau tiếng nước chảy ào ào, trong chốc lát Lâm Phóng đứng ở cửa phòng bếp: “Hạ Hạ, em về bằng xe lửa à?”

“À...” Thành Hạ tùy ý trả lời, suy nghĩ một chút không đúng: “Không có, đi máy bay.”

“Vậy không phải là em ăn trộm vé xe lửa của người ta đấy chứ?” Chiếc vé xe lửa màu hồng phấn lấp ló trong tay Lâm Phóng.

“Hôm qua nhặt được, định gài anh trả tiền cho em đấy.” Thành Hạ nói.

“Ngốc, sao không nhặt thêm mấy tờ?” Lâm Phóng cười.

“Anh mới ngốc đấy? Em cũng không phải là con cua, một người có thể ngồi mấy chỗ như vậy, diễn trò thì cũng phải làm như thật chứ.” Thành Hạ xào đồ ăn, nói Lâm Phóng đi lấy bát đũa.

Cơm nước xong, Lâm Phóng dọn dẹp một chút rồi đi trực, chỉ còn lại Thành Hạ ở nhà một mình, gọi điện thoại cho mẹ, bà nói phải gặt tết mới về.

Cúp điện thoại, đến phòng Lâm Phóng tìm một chiếc xe đua điều khiển từ xa ra phòng khách chơi, đang cao hứng thì ba Lâm về, trở về từ hôm qua, đây là lần đầu tiên cô gặp ba, có thể là hai ngày nay quá mệt, cô luôn luôn thấy ba phong độ, nhanh nhẹn nhưng bây giờ vẻ mặt uể oải, có vẻ như không còn hơi sức.

“Hạ Hạ, còn chưa ngủ à con?” Ba Lâm cười hiền hòa hỏi cô.

“A, ba, ba ăn cơm chưa vậy?” Giống như trừ câu này cô cũng không biết nói gì với ba.

“Ừ, ăn rồi.” Thành Hạ giúp ông treo đồ lên, thuận tay nhận túi xách của ông đặt trên tủ gần cửa: “Ngày hôm qua bận quá, cho nên ba và anh con không đi đón con được.”

“Vâng, con biết rồi, anh nói với con rồi. Hơn nữa, con cũng lớn rồi, không phải là trẻ con nữa nên không cần đón.” Thành Hạ nói, đi xuống phòng bếp pha trà.

“Ồ trong lòng ba, Hạ Hạ vẫn là một cô bé con đấy.” Ba Lâm cười, nhìn bóng dáng con gái bận rộn trong bếp, không tự chủ khẽ thở dài, nếu như năm đó không phải... Aizz, thôi đi.

Thành Hạ với ba vẫn không thân thiết như cha con khác, cho nên ngồi nói chuyện cũng chỉ là một người hỏi một người trả lời, sau đó Thành Hạ giục ba cô về phòng đi nghỉ, mình cũng trốn về phòng Lâm Phóng lên mạng.

Thật vất vả Lâm Phóng mới có ngày nghỉ để đưa cô đi mua máy tính, Lâm Phóng ưng ý một chiếc Apple, Thành Hạ nhìn giá xong thì kéo anh đi, vòng vo cả một buổi sáng mới xong, mua một chiếc Hoàn Cơ, Thành Hạ giơ máy tính lên vỗ vai Lâm Phóng: “Anh này, về sau chia tay là lỗ vốn rồi! Lần này là laptop, nếu sau này em mở miệng nói muốn mua xe, có lẽ anh phải bán mình kiếm tiền đấy ha.”

“Hừ, anh đây thật đẹp trai, nếu bán mình cũng đủ mua biệt thự ở thành phố S cho em đấy, gương mặt này vẫn có rất nhiều người mong muốn.” Lâm Phóng làm như thật.

Thành Hạ kéo cánh tay của anh: “Biệt thự á... không tệ, không tệ, nếu không, anh tìm người mua đi?”

“Bao nhiêu tiền vậy? Séc hay là tiền mặt?” Một âm thanh trong trẻo sau lưng.

“Chị thật nhanh tay đấy!” Thành Hạ cười nói, người này có lẽ là Lâm Phóng biết chứ?

Một bóng hồng hiện ra ngay trước mặt, Thành Hạ lập tức trợn to hai mắt, kinh ngạc, cô gái này thật xinh đẹp, mặt trái xoan, môi anh đào, dù cố ý mang mắt kính đen cũng không ngăn được phong cách hoạt bát của cô, ngược lại lại tăng thêm vẻ phong trần riêng biệt, dáng người cao gầy, cho dù mặc áo lông to xụ cũng vẫn nhìn ra được dáng người yếu điệu.

Thành Hạ quan sát cô ta, cô ta cũng quan sát Thành Hạ.

Thành Hạ kết luận một điều, cô gái đẹp này và Lâm Phóng có gian tình.

Còn cô gái xinh đẹp kết luận gì cô cũng không biết.

“Lữ Đồng, bạn tốt của Lâm Phóng.” Người đẹp chìa tay ra, Thành Hạ vội nắm lấy.

“Thành Hạ... của Lâm Phóng”

“Bạn gái!” Lâm Phóng nói tiếp.

“Bạn gái thì bạn gái, nét mặt sao thế, giống như tôi muốn cướp vậy?” Lữ Đồng thân thiết kéo tay Thành Hạ: “Tiểu Hạ, tôi vừa thấy cô đã thấy thân thiết rồi, hôm nào tôi tìm cô cùng đi dạo phố nhé, nhân tiện kể cho cô nghe về khuyết điểm của Lâm Phóng, về sau cô dễ dàng đối phó với anh ấy.”

“Vâng.” Thành Hạ cười nói, cô nhìn Lữ Đồng cũng thân thiết, cô chỉ thích một cô gái cởi mở không kهنh kهنh như vậy.

“Được rồi, đừng làm hư Hạ Hạ nhà tôi, đi thôi, còn có việc nữa đấy.” Lâm Phóng gần như túm Thành Hạ đi.

Ra khỏi điện máy, Thành Hạ kéo tay áo Lâm Phóng: “Mau mau khai ra, có phải có gì mờ ám không?”

“Có cái gì mà có? Anh không muốn tìm một ‘người đàn ông’ để sống cùng.” Lâm Phóng nói, vung tay ấn chiếc máy tính vào tay Thành Hạ, dọc đường Thành Hạ càng không ngừng hỏi, Lâm Phóng vẫn một mực khẳng định không có gì.

“Cô bé, chú thấy bạn trai cháu rất tốt với cháu, không giống kiểu người ngoại tình, cháu đừng đồn ép cậu ấy.” Bác tài chọt chen lời.

Thành Hạ hơi sững sốt, còn Lâm Phóng thì cười ngặt nghẻo.

Chuyện này cũng qua đi như vậy, sắp đến cuối năm, ba Lâm và Lâm Phóng cũng bận rộn, Thành Hạ xung phong nhận việc đi mua sắm đồ Tết, mỗi ngày

bịch lớn bịch nhỏ mang về nhà, mỗi tối Lâm Phóng trở về nói cô như sóc con tha hạt thông.

Mẹ Thành Hạ cuối cùng cũng tới, trong nhà lập tức liền náo nhiệt, mỗi ngày Thành Hạ lôi mẹ đi đông chạy tây, biến mẹ thành một con sóc lớn, mỗi lần sóc lớn nấu cơm sóc con đều đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng sóc lớn hoa mắt với một đồng gia vị là lúc sóc con ra trận, những lúc này vẻ mặt sóc lớn thật áy náy.

Cùng nhau ngồi ăn bữa cơm tất niên, đột nhiên Thành Hạ cảm thấy rất hạnh phúc, trước kia, khoảng sáu năm đầu, giao thừa cô và mẹ thường ở nhà bà ngoại, khi đó còn nhỏ nên không hiểu, chỉ cảm thấy có thể chơi cùng với cậu và mấy đứa em cũng tốt rồi, sau này lớn lên chút thì cô không thích qua nữa, nhìn người ta hạnh phúc cô càng không thoải mái.

Khi đó lên cấp hai, Lâm Phóng bắt đầu thường xuyên gọi điện thoại cho cô, hơn nữa nghỉ đông và nghỉ hè đều đi Trùng Khánh ở một thời gian, hai anh em mới từ từ thân thuộc lại, Lâm Phóng bắt đầu dụ dỗ Thành Hạ về thành phố H ăn tết, Thành Hạ rục rịch mấy lần nhưng đều bị mẹ không cho nên sau đó mới không nói ra nữa, cho đến năm ngoái, mẹ Thành Hạ chủ động đề nghị ăn tết ở thành phố H, lúc ấy Thành Hạ ngạc nhiên thiếu điều rớt cảm xuống mà thôi. Nhưng cô rất vui mừng, cả nhà đoàn tụ rồi, không cần ghen tỵ với người ta nữa.

Theo phong tục, mừng hai Tết phải đi thăm người thân, nhưng năm rồi mẹ Thành Hạ quá mệt mỏi, lúc này cũng không muốn đi nên thôi, Lâm Phóng và ba thỉnh thoảng đi trực, thời gian còn lại cả nhà bốn người đều ở nhà. Thỉnh thoảng, Lâm Phóng và Thành Hạ chơi đua xe, làm cho trong phòng náo nhiệt, chơi xong trên sàn nhà đầy vết bánh xe nhỏ zích zắc, Lâm Phóng và Thành Hạ bị mẹ túm được bắt mỗi người cầm một cái giẻ lau, lau sạch sàn nhà. Nhưng sau đó vẫn không chừa, lại tiếp tục chơi...

Mùng sáu Tết, ba Lâm và Lâm Phóng đều nghỉ, Lâm Phóng đi ra ngoài tìm tài liệu cho nghiên cứu và công việc, bạn học gọi điện thoại hẹn anh tụ tập, hơn nữa nghe Lữ Đồng nói anh có bạn gái, theo quy định của nhóm năm đó ép anh đưa Thành Hạ đi cùng.

Lúc Lâm Phóng nói với Thành Hạ, Thành Hạ đang nằm ở trước máy vi tính chơi trò chơi Zuma của con nít, Lâm Phóng nói xong Thành Hạ cười hì hì nhìn anh: “Đang bận rộn thế này, giúp sao đây?”

“Nói đi, muốn điều kiện gì! Muốn tiền không có, muốn chết không được!” Lâm Phóng nói.

“Anh trai, đừng manh động! Em còn chưa nói gì mà?” Thành Hạ đứng lên khoanh tay lại, một tay sờ lên cằm: “Em nói này Tiểu Lâm Tử, anh xem anh cũng giúp em không ít việc rồi, lần này coi như em báo đáp anh đi.”

“Tạ chủ long ân.” Lâm Phóng chấp tay bái.

“Ừ, ‘ngươi’ lui ra đi, chớ trì hoãn ‘Bồn cung’ chơi Zuma.” Thành Hạ lại ngồi xuống chơi trò Zuma của cô.

“Trời ạ, cứ chơi loại trò chơi Zuma này sẽ lãng phí chỉ số thông minh đấy.” Lâm Phóng nói.

“‘Ái khanh’ đừng lo, ‘Bồn cung’ tự có chừng mực, yên tâm đi.” Đầu Thành Hạ cũng không ngoảnh lại.

Chương 12

Tụ tập gặp mặt, đơn giản là ăn uống rồi ca hát, những người đàn ông Phương Bắc gặp nhau thì không thể thiếu rượu, ngoài ra còn trêu chọc ‘cô dâu’ của bạn nữa. Gặp mặt lần này, có hai người nữa cũng dẫn theo một nửa kia đến, nhưng độ thu hút của Thành Hạ đã chiếm hơn phân nửa, theo như cách nói của đám anh em: Lâm Phóng từ hồi đi học tới nay rất đào hoa, nhưng Thành Hạ là bạn gái duy nhất anh thừa nhận.

Có điều Thành Hạ thấy, có lẽ họ tò mò vì sao Lâm Phóng lại tìm một cô bé chưa trở mã hẵn, so sánh với Lữ Đồng đang ngồi đây thì cô giống như người thiếu kẽm, thiếu canxi, chưa lớn.

Dù là nam hay nữ đang ngồi đây thì tử lượng cũng không tệ, Lâm Phóng đỡ thay cô mấy ly nhưng không chịu nổi họ thay nhau chuốc, biết Lâm Phóng say rượu sẽ bị phát ban, sẽ ối ảm ảm mà còn nhức đầu hai ngày sau, Thành Hạ suy nghĩ mình nên ra trận thôi, nếu đã đóng giả thì nên đóng giả cho tốt, tránh sau này mọi người nói bạn gái Lâm Phóng không thoải mái nhần nhần nhó nhó làm anh mất mặt.

“Lâm Phóng, anh nghỉ đi, em uống!” Thành Hạ cười nói.

Tuy Lâm Phóng biết tử lượng của cô nhưng không muốn cô uống quá nhiều: “Hạ Hạ, để anh uống!”

Thành Hạ vỗ bả vai anh: “Anh đừng uống, lát nữa còn phải công em về nhà.” Nhìn xung quanh một vòng: “Lâm Phóng, em uống.”

Qua ba tuần rượu, Thành Hạ mặt không biến sắc, cũng uống kha khá rồi, bước đi hơi liêu siêu chân nam đá chân chiêu, bên kia ca hát hình như giọng cũng liên tục méo mó.

“Hạ Hạ, em không sao chứ?” Lâm Phóng lấy chai sữa chua từ trong túi xách cô ra đưa cho cô, mấy chàng trai liên tục lên tiếng:

“Tớ nói này Lâm Phóng, trước kia cũng không thấy cậu săn sóc với anh em như vậy, cậu trọng sắc quên bạn.”

“Anh em là dùng để giúp nhau không tiếc cả mạng sống.” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ uống sữa chua ừng ực, cảm giác mình vẫn rất hoạt bát, chỉ là cô biết, không gượng được bao lâu nữa.

Cửa phòng tình linh bị đẩy ra, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút bởi người bất ngờ mở cửa đó.

“Giang... thầy Giang?” Thành Hạ lắp bắp, giọng nói giống như là học sinh cần thuốc ở nhà vệ sinh bị thầy bắt được vậy.

“Hả? Thành Hạ? Thật là trùng hợp!” Giang Nam Đồng vừa cười vừa nói: “Đi nhầm tầng rồi, tưởng đây là 402, không ngờ còn gặp người quen, thật ngại đã quá rày.” Còn gật đầu ra hiệu.

Mọi người đều nói “Không có việc gì”, nhìn Giang Nam Đồng biến mất phía sau cánh cửa.

Chỉ có Thành Hạ vỗ nhẹ cái trán, thật thần kỳ, ngay ở đây cũng có thể gặp được, chẳng lẽ đúng là đi tìm hiểu gia cảnh sao?

Tiếp đó, có người đưa ra sáng kiến để cho các cặp tình nhân hát đối tình ca, Lâm Phóng xoa tay lia lịa: “Cha nhà các cậu, biết rõ tớ hát không được, có ý hả? Phá đám có phải không?”

“Không hát thì kể chuyện tình yêu, tự chọn đi.” Mọi người đều ồn ào lên.

“Lâm Phóng, chúng ta hát đi, ai nghe thì người đó cố chịu thôi.” Thành Hạ cười, để cho mọi người ghi nhớ âm thanh kỳ dị của anh em họ Lâm, chất lượng bảo đảm, ôm cột nhà cả đời, làm bạn với con ác mộng!

Họ chọn bài hát “Người tình tri kỷ”... rất hay!

Khi Thành Hạ vừa bắt đầu hát đã thấy vẻ mặt nhiều người rất kinh ngạc, không nhìn được, Thành Hạ cười, vừa cười vừa hát, cuối cùng cô và Lâm Phóng cứ thế biến một bản tình ca ngọt ngào thành khúc nhạc vui.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, lỗi tai cũng không chịu nổi rồi.” Có người bạn lên tiếng tổng kết.

Nhưng thật ra là vui chơi cũng gần đến nửa đêm rồi.

Mọi người vừa nói vừa cười đi ra khỏi phòng, Lữ Đồng kéo cánh tay Thành Hạ đi, vừa ra khỏi cửa Lâm Phóng đã đi tới bên cạnh Thành Hạ, khoác vai của cô, đi tới cửa cầu thang, vừa hay phía trên cũng có một nhóm người đi xuống, trong đó người cười tao nhã lịch sự tiến chân mấy người đó gật đầu ra hiệu chính là “thầy Giang”, Thành Hạ cũng nhìn thấy anh, một giây sau - Thành Hạ không nói tiếng nào bất tỉnh nhân sự trước mặt mọi người, Lữ Đồng sợ hết hồn, còn Lâm Phóng thì thông dong cồng Thành Hạ, thấy mọi người kinh ngạc Lâm Phóng lắc đầu một cái: “Bệnh cũ, ‘ngàn chén không say’, nhưng ra cửa lại gục.”

“Hiếm có! Hiếm có nha!” Có người gật gù hả hê.

“Không phải là bị thầy bắt được nên bị sợ chứ!” Có người nhỏ giọng nói.

Bệnh cũ, ngủ một đêm là ổn thôi.

Nhưng buổi sáng, vừa mở mắt đã thấy cha mẹ - người thì chống nạnh, người thì khoan tay, còn Lâm Phóng thì đứng bên cạnh cúi đầu.

Có vẻ như muốn họp phê bình đây, Thành Hạ nghĩ, lập tức cựa mình quay mặt vào trong làm như vừa rời mình chỉ vô ý thức mở mắt, bất đắc dĩ, một giây sau chần chập bị xóc hết lên, không có cái gì che nữa, Thành Hạ không trốn được, không thể làm gì khác hơn là ngồi dậy.

“Mẹ, cha, anh, chào buổi sáng!” Thành Hạ nói.

Kết quả là bị véo tai, nhưng sao cô còn nghe được tiếng kêu thảm thiết của anh trai, cố nghiêng đầu, à, thì ra là cô mẹ đang học lý luận Đặng Tiểu Bình: hai tay đều véo, hai tay đều mạnh mẽ!

Say rượu và dung túng say rượu, kết quả là hai người phải nhảy cóc 50 vòng ở trong phòng khách, sau đó quỳ xuống lau sàn nhà năm lần, giống như Nhất Hưu Ca và Tiểu Diệp Tử cong hông lau sàn nhà vậy.

“Hạ Hạ, đầu còn đau phải không?”

“Đã không đau rồi, nhưng giật giật đầu như vậy quá lắc lư nên lại đau.” Thành Hạ nói.

“Anh mời em ăn cơm.” Lâm Phóng nói.

“Tiền mặt!”

“0,5!”

“Không giảm giá, nếu không...” Nháy mắt.

“Đồng ý!” Lâm Phóng nói.

Sau khi chịu phạt lao động xong, Lâm Phóng rất phóng khoáng quẳng cho cô 5 tờ tiền: “Anh mời em ăn sáng quán bình dân.”

Thành Hạ bị tức cắn răng nghiền lợi.

“Hạ Hạ, thầy Giang đó dạy cái gì?” Hai anh em mỗi người cầm một trái táo to.

“Quản sinh, mới vừa nhận lớp, em thật sự lo, xa xôi vạn dặm mà cũng có thể gặp được.” Thành Hạ nói, xem ra thầy Giang có ấn tượng không tốt đối với người sinh viên và một đám người tụ tập say rượu này rồi.

“Thảo nào anh thấy trẻ thế. Có điều...” Lâm Phóng bóp đầu của cô: “Mới vừa nhận lớp mà đã nhận ra em? Có vẻ rất quen thuộc đấy nha.”

Thành Hạ nghe thế hiểu ra, lên tiếng tổng kết: “Thầy Giang rất tốt, nhã nhận lại có phép tắc.”

“Ừ, không tệ, chỉ là lớn hơn em sáu tuổi, quá già.” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ chút nữa bị miếng táo nghẹn chết, ho đến mặt đỏ bừng cuối cùng cố gắng nuốt xuống: “Anh đúng là người có suy nghĩ đen tối đấy? Bọn em rõ ràng là quan hệ thầy trò trong sáng, thôi, nói anh cũng không hiểu đâu.”

Dường như muốn chứng minh lời nói của Lâm Phóng vậy, ngày hôm sau Giang Nam Đồng gửi tin nhắn tới, đầu tiên là ân cần hỏi thăm cô tỉnh rượu có nhưc đầu không? Thành Hạ nói không nhưc, không việc gì.

Giang Nam Đồng lại nói: “Không việc gì hả? Vậy thì tốt, vừa hay anh cũng ở thành phố H, thuận tiện đi thăm hỏi các gia đình.”

Thành Hạ cầm điện thoại di động, tán loạn ở trong phòng, đi thăm hỏi các gia đình sao? Đây là chuyện hồi trước thôi, đi thăm hỏi các gia đình à, đại diện tổ cáo... Thật là đáng sợ.

“Hạ Hạ, con làm gì đấy, loạn xì ngầu lên vậy?” Mẹ Thành Hạ xem TV bị cô chặn lại.

“Không có gì ạ.” Thành Hạ nói, lại vào phòng mình ngồi ngẫm nghĩ, mãi lâu mới gửi tin nhắn: Thầy Giang, trong nhà em hiện tại không tiện lắm, nếu không, đi thăm hỏi các gia đình chỉ phỏng vấn em được chứ?

Tin nhắn gửi lại rất nhanh: “Nhu vậy cũng được! Gặp ở đâu đây?”

Thành Hạ thở phào nhẹ nhõm suy nghĩ hồi lâu, đối với thành phố H cô cũng không quen thuộc lắm, chỉ đi qua trung tâm thành phố, vì vậy hẹn ở đó đi.

Nhìn cô cuống cuống thay quần áo, mẹ Thành mặt khó hiểu: “Hạ Hạ, con đi đâu vậy?”

“Không có gì, con nóng, ra ngoài đi dạo một chút thôi.” Thành Hạ nói.

Bên ngoài rất lạnh, gió lớn, Thành Hạ tỉnh táo quàng thêm chiếc khăn to, mặc dù màu sắc và áo lông quả thật có chút không hòa hợp, nhưng ai thèm quan tâm chứ? Trời này quá lạnh nếu không muốn bị đông lạnh thì ngu mới cần hài hòa.

Run lập cập vọt vào quán cà phê chọn chỗ ngồi xong, nhìn xung quanh một lượt liền nhìn thấy Giang Nam Đồng đang nhấp nhẹ ly cà phê gần cửa sổ bên kia, mặt trời mùa đông ở Phương Bắc mặc dù không ấm áp lắm, nhưng lại rất sáng, chiếu vào áo len màu trắng của Giang Nam Đồng trông như sáng hơn, rất chói mắt.

Thành Hạ moi ruột gan tìm ra một từ để hình dung “Đẹp trai”, nếu như trước mặt còn phải thêm một từ để hình dung thì đó chính là “Má ơi! Thật quá đẹp trai”!

“Thành Hạ!” Giang Nam Đồng nhìn thấy cô, đứng lên chào hỏi với cô.

Chuyển qua ngồi xuống đối diện với anh, tạm thời để trai đẹp qua một bên, cầm khăn quàng cổ, cởi áo lông, để gọn gàng bên cạnh rồi hỏi: “Thầy Giang, chờ lâu rồi ạ?”

“Không lâu lắm, dù sao anh cũng không có việc gì, cho hết thời gian.” Giang Nam Đồng nói.

Lời này là sao?

“Thầy Giang, vì không có chuyện gì làm muộn cho hết thời gian nên thầy đi thăm hỏi sao?” Thành Hạ hỏi, làm hại cô còn có chút lo lắng đề phòng ấy.

“Nói như vậy có vẻ anh không yêu quý công việc của mình, phải nói là anh đang thời gian nghỉ phép nên đi thăm hỏi.” Giang Nam đồng nói.

“Về bản chất không phải đều như nhau sao?” Thành Hạ nói.

“Năm đó lúc Tăng Quốc Phiên và Thái Bình Thiên Quân tổng tác chiến bị thua trận, cầu viện với triều đình, trong sổ còn viết câu ‘quân thần cứ đánh cứ bại’, cấp dưới của ông ta đề nghị ông ta đổi thành ‘khi bại khi thắng’, vua Hàm Phong xem xong không chỉ không trách anh đánh thua trận, còn cảm thấy anh trung dũng có thể khen, kém một chữ trị giá Vạn Kim, bản chất thì như nhau, nhưng hiệu quả lại không giống nhau, đây là nói chuyện nghệ thuật.” Giang Nam Đồng nói.

“Thầy Giang, không phải là thầy đang dạy sinh viên em học chút lời nói giả dối bề ngoài đây chứ?” Thành Hạ hỏi.

“Ha ha, những thứ này quá cao siêu, chỉ sợ em học không được thôi.” Giang Nam Đồng cười: “Ăn gì?”

“Thầy Giang, đến thành phố H còn ăn đồ ăn Tây quá thiệt thòi rồi, không giàu dinh dưỡng lại đắt, máu chót là còn ăn không đủ no.” Thành Hạ nói, người phục vụ đứng bên cạnh chờ chọn món nhỏ giọng ho khan một cái, Thành Hạ lập tức nói: “Thật ngại quá, mình không nhìn thấy bạn đứng ở đây.” Đứng ở trên địa bàn người ta lại phê phán trắng trợn quả thực là... sai lầm cấp thấp.

“Hướng dẫn du lịch Thành có đề nghị gì hay?” Giang Nam Đồng hỏi, buồn cười, khoe miệng nhếch lên thật đẹp trai, cộng thêm ánh sáng mặt trời hắt lên làm cho anh càng có vẻ đẹp trai.

“Đã đến đây rồi, thầy Giang, trước tiên thầy hãy uống hết cà phê đi đã, đừng lãng phí.” Thành Hạ vừa nói vừa bắt đầu mặc áo khoác, quàng chiếc khăn quàng cổ màu xanh nhạt to xụ lên.

“Có đồ ăn ngon thì không nên uống cái này chiếm dung lượng.” Giang Nam Đồng từ từ đứng dậy mặc áo khoác dạ ngoài màu đen lông cừu vào.

Aizz, trai đẹp vẫn là trai đẹp, không mặc áo dạ đã đẹp, mặc vào lại càng đẹp thêm! Đừng hiểu lầm, cô nói là chiếc áo khoác.

Thành Hạ nghĩ, Lâm Phóng mặc cái kiêu dáng này cũng không tồi.